Dosarul nr.1ra-719/2015

Curtea Supremă de Justiție

D E C I Z I E

24 iunie 2015 mun.Chişinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Preşedinte Nicolae Gordilă,

Judecători Elena Covalenco,

Iurie Diaconu,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicit casarea sentinței Judecătoriei Rîşcani din 21 noiembrie 2014 şi deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 21 ianuarie 2015, declarat de inculpatul

Luca Ivan Efim, născut la 28 ianuarie 1978, originar şi domiciliat în s.Malinovscoe, r-nul Rîşcani.

Termenul de examinare a cauzei:

1. Prima instanță: 03.04.2014 - 21.11.2014,

2. Instanța de apel: 19.12.2014 - 21.01.2015,

3. Instanța de recurs: 22.05.2015 - 24.06.2015.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîşcani din 21 noiembrie 2014, Luca Ivan a fost condamnat în baza art.179 alin.(1) Cod penal la 1 an închisoare, iar în baza art.27,145 alin.(1) Cod penal la 10 ani închisoare.

În temeiul art.84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul total al pedepselor aplicate, i-a fost stabilit pedeapsă definitivă de 11 ani închisoare, cu executarea ei în penitenciar de tip închis.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că Luca Ivan, la 04 februarie 2014, aproximativ la ora 22.00, aflîndu-se la domiciliul cet.Gavriliuc Feodor din s.Malinovscoe, r-nul Rîşcani, unde a intrat cu permisiunea acestuia, stînd la masă şi consumînd băuturi alcoolice, la un moment dat, fără careva motiv, fiind în stare de ebrietate cu grad avansat, a inițiat un conflict în cadrul căruia i-a aplicat cet.Gavriliuc Feodor cîteva lovituri cu pumnul în față, motiv pentru care ultimul i-a cerut acestuia să părăsească domiciliul, însă Luca Ivan categoric a refuzat, la încercările proprietarului de a-l scoate cu forța din locuință continua să aplice violență fizică față de acesta.

Tot el, la 04 februarie 2014, aproximativ la ora 22.00, fiind în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, aflîndu-se ilegal în locuința cet.Gavriliuc Feodor, nereacționînd la solicitarea proprietarului de a părăsi domiciliul, în rezultatul unui conflict spontan inițiat de el însuşi, avînd scopul de a-l omorî pe cet.Gavriliuc Feodor, a luat un topor ce se afla într-o odaie alăturată (veranda), şi i-a aplicat acestuia din urmă mai multe lovituri în diferite regiuni ale corpului, în deosebi în regiunea capului, însă din cauze independente de voința sa, nu şi-a dus intenția pînă la capăt, deoarece Gavriliuc Feodor a opus rezistență fizică activă şi i-a smuls toporul din mîini. În rezultatul loviturilor aplicate cet.Gavriliuc Feodor i-au fost cauzate, conform raportului de expertiză medico-legală nr.39/d din 10 februarie 2014, traumă cranio-cerebrală deschisă, contuzie cerebrală minoră, defect osos de formă liniară, de os parietal pe dreapta, de asemenea plăgi tăiate pe diferite regiuni ale corpului şi echimoze, care se califică ca vătămări corporale medii.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către inculpat, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei şi pronunțarea unei hotărîri de achitare, pe motiv că nu au fost cercetate toate probele prezentate în cauză, nu a făcut cunoştință cu raportul de expertiză medico-legală a obiectelor, nu a aplicat lovituri părții vătămate, nu s-a luat în considerație faptul maltratării părții vătămate de către nepotul său şi prietenii acestuia, nu este de acord cu învinuirea adusă pe faptul că nu a dorit benevol să părăsească locuința lui F.Gavriliuc, deoarece acesta personal l-a invitat la el, unde împreună au consumat băuturi alcoolice.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 21 ianuarie 2015, a fost respins apelul inculpatului Luca Ivan, ca fiind nefondat.

Instanța de apel a constatat că probele cercetate de prima instanță, cu respectarea prevederilor art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinenței, concludenței, utilității, veridicității şi coroborării reciproce, dovedesc vinovăția lui I.Luca în comiterea infracțiunilor imputate şi acțiunile lui corect au fost încadrate în baza art.179 alin.(1) şi art.27,145 alin.(1) Cod penal, care se confirmă prin probele prezentate de către partea acuzării, cercetate în şedința primei instanțe şi recercetate în şedința instanței de apel, şi anume declarațiile părții vătămate F.Gavriliuc, a martorilor A.Pasecinic, L.Gaidaji, A.Colibaba, V.Balchivschi, E.Ursul, E.Perebicovschi, S.Timotina, şi actele cauzei - procesele-verbale de examinare corporală a părții vătămate F.Gavriliuc, de cercetare la fața locului din 04.02.2014, de examinare a toporului, hainelor din 06.02.2014, rapoarte de constatare şi expertiză medico-legală nr.37/d din 04.02.2014, nr.38/d din 05.02.2014 şi nr.73 din 07.02.2014 în privința lui I.Luca, de constatare şi expertiză medico-legală nr.36/d din 04.02.2014, nr.39/d din 05.02.2014 şi nr.72 în privința lui F.Gavriliuc.

La fel, instanța de apel a respins afirmațiile inculpatului, precum că partea vătămată a fost bătută de către nepotul său E.Perebicovschi şi prietenii acestuia, deoarece acestea au un caracter declarativ şi contravin probelor administrate în cauză, instanța considerîndu-le ca o metodă de apărare aleasă de către inculpat, fapt ce rezultă şi din concluzia expertizei psihiatrico-legală, potrivit căreia la darea declarațiilor nu se exclude faptul că inculpatul să folosească minciuni, să inventeze ceva în scop de autoapărare.

De asemenea, instanța de apel a respins ca neîntemeiate afirmațiile inculpatului, precum că în cadrul cercetării judecătoreşti nu s-a stabilit cu ce obiect anume au fost provocate vătămările corporale părții vătămate, or, aceste afirmații contravin declarațiilor părții vătămate, care a indicat că acestia i-au fost cauzate cu toporul, precum şi concluziei din raportul de expertiză medico-legală nr.39/d din 05.02.2014, din care rezultă că leziunile corporale depistate la partea vătămată sub formă de defect şi plăgile tăiate, au apărut în urma acțiunii unui corp ascuțit-spicător, care putea fi şi toporul ridicat de la locul faptei, cu care s-au aplicat lovituri pe diferite regiuni, parietală traumînd şi osul, formînd un defect osos, iar plăgile de pe mîina dreaptă au fost provocate de lama toporului în momentul cînd ultimul se apăra, opunea rezistență.

Neîntemeiate a considerat instanța de apel şi argumentele inculpatului, precum că raportul de constatare medico-legală în privința lui a fost efectuat superficial, că nu a făcut cunoştință cu el şi instanța nu i-a dat o apreciere obiectivă, deoarece aceste afirmații contravin materialelor cauzei, potrivit cărora, ultimul a făcut cunoştință cu raportul în cauză, în prezența apărătorului şi obiecții nu a avut.

Instanța a menționat că, la stabilirea pedepsei, prima instanță a ținut cont de prevederile art.7, 61, 75 Cod penal, de scopul pedepsei penale întru restabilirea echității sociale, de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gravitatea şi motivul infracțiunilor săvîrşite, de urmările prejudiciabile, precum şi de persoana inculpatului, şi corect a conchis că scopul educativ şi preventiv al pedepsei în privința acestuia poate fi atins numai prin numirea pedepsei cu închisoare.

5. Împotriva hotărîrilor judecătoreşti nominalizate a declarat recurs ordinar inculpatul I.Luca care, fără a invoca vreun temei prevăzut la art.427 Cod de procedură penală, solicită casarea acestora, rejudecarea cauzei şi pronunţarea unei hotărîri de achitare pe ambele capete de învinuire, pe motiv că fapta de tentativă de omor nu a fost săvîrşită de el şi că în acţiunile lui lipsesc elementele infracţiunii de violare de domiciliu; instanţele de judecată nu au apreciat multilateral şi obiectiv probele prezentate care dovedesc cu certitudine nevinovăţia lui; partea vătămată l-a invitat în casa pentru a servi băuturi alcoolice şi din partea acestuia nu au parvenit cereri ca el să părăsească locuinţa; condamnarea lui se bazează doar pe probele administrate de partea acuzării în cadrul urmăririi penale.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului şi motivele invocate, ţinînd cont de opinia procurorului expusă în referinţă, prin care solicită dispunerea inadmisibilităţii recursului, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanţei de apel pot fi supuse recursului pentru repararea erorilor de drept comise de instanţa de fond şi de apel în cazurile stipulate în acest articol.

Recurentul, în recursul declarat, nu a invocat vreun temei prevăzut de art.427 Cod de procedură penală, dar din conţinutul acestuia reiese că dînsul consideră că instanţele de judecată nu au apreciat multilateral şi obiectiv probele prezentate, care dovedesc cu certitudine nevinovăţia lui, fiind condamnat pentru faptele care nu le-a săvîrşit, temei prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6), 8) Cod de procedură penală, care stipulează că, hotărîrea instanţei de apel conţine o eroare de drept atunci cînd instanţa nu s-a pronunţat asupra tuturor motivelor invocate în apel, sau aceasta nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluţia, sau nu au fost întrunite elementele infracţiunii.

Colegiul constată că nici unul din aceste temeiuri pentru declararea recursului ordinar nu şi-au găsit confirmare la examinarea recursului, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de recurent.

Sub aspectul situaţiei de "neîntrunire a elementelor infracţiunii" se înţeleg acele cazuri cînd s-a produs condamnarea persoanei, însă acţiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracţiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracţiuni, lipseşte latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea).

Colegiul penal reţine că instanţele de fond şi de apel, în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală şi verificate în şedinţa de judecată, cu respectarea prevederilor art.100 alin.(4) Cod de procedură penală, le-au dat o apreciere justă, potrivit art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinenţei, concludenţei, utilităţii, veridicităţii şi coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt şi de drept. Conţinutul probelor şi valoarea lor probatorie este analizată în textele sentinţei şi deciziei instanţei de apel, iar temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit.

Ambele instanţe de judecată au motivat concluzia de vinovăţie a lui I.Luca şi corect au calificat acţiunile acestuia în baza art.179 alin.(1) şi art.27, 145 alin.(1) Cod penal, ca violare de domiciliu, adică rămînerea ilegală în domiciliu fără consimţămîntul persoanei şi refuzul de al părăsi la cererea ei, şi tentativă de omor intenţionat, adică tentativă de omor a unei persoane, care din cauze independente de voinţa făptuitorului nu şi-a produs efectul.

Temeiurile invocate de recurent referitor la nevinovăţia lui în săvîrşirea infracţiunilor imputate sînt neîntemeiate, deoarece atît prima instanţă, cît şi instanţa de apel au motivat condamnarea prin faptul că, învinuirea a prezentat suficiente probe ce cert dovedesc vinovăţia acestuia în săvîrşirea infracţiunilor imputate şi anume: declaraţiile părţilor vătămate F.Gavriliuc, a martorilor A.Pasecinic, L.Gaidaji, A.Colibaba, V.Balchivschi,

E.Ursul, E.Perebicovschi, S.Timotina, precum şi probele scrise, care luate în ansamblu, dovedesc vinovăția acestuia, în comiterea tentativei de omor intenționat şi violarea de domiciliu.

Astfel, se constată că în cauză s-au stabilit toate elementele componente ale infracțiunii, inclusiv vinovăția lui I.Luca, după cum rezultă din sentința primei instanțe şi decizia instanței de apel, care s-au pronunțat asupra circumstanțelor de fapt şi şi-au motivat concluzia prin cumulul de probe pertinente şi concludente administrate pe parcursul judecării cauzei şi ulterior apreciate în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, în mod obiectiv.

Argumentele invocate de recurent, precum că instanțele de fond eronat au apreciat probele cauzei, şi anume declarațiile părții vătămate, a martorilor, nu pot fi reținute, deoarece instanțele de fond s-au expus asupra acestora, concluzionînd că declarațiile lor pe parcursul urmăririi penale şi a cercetării judecătoreşti sînt consecvente şi coroborează între ele, precum şi cu restul probelor cauzei, şi nu trezesc careva dubii, mai mult că aceştia fiind audiați în prima instanță, au dat declarații sub jurămînt, fiind preîntîmpinați, conform art.312-313 Cod penal, pentru darea mărturiilor false.

Lipsite de temei sînt şi argumentele recurentului, precum că careva cereri din partea părții vătămate de a părăsi locuința nu au fost, deoarece acestea contravin probelor din dosar în coroborare cu declarațiile părții vătămate, care a relatat că numai după ce a fost lovit în față de inculpat, dînsul i-a cerut să părăsească locuința, însă acesta a refuzat şi i-a aplicat lovituri cu toporul pe care l-a luat din verandă. Aceste declarații se confirmă şi prin concluziile raportului de expertiză medico-legală nr.39/d din 05.02.2014, potrivit căruia leziunile corporale depistate la partea vătămată au fost cauzate cu un obiect ascuțit-despicător, care putea fi şi toporul ridicat de la locul faptei, în timp ce acesta se apăra, opunea rezistență, încercînd să-l dea afară pe inculpat din casă.

Nu poate fi reținut nici argumentul inculpatului, precum că nu el i-a aplicat lovituri părții vătămate, iar vătămările corporale depistate la acesta sînt rezultatul conflictului cu nepotul său şi prietenii acestuia, deoarece aceste afirmații sînt declarative şi contravin probelor cauzei, declarațiilor părții vătămate care cert a indicat că anume inculpatul i-a aplicat lovituri cu toporul, precum şi rapoartelor de expertiză medico-legală, potrivit cărora pe hainele inculpatului au fost depistate urme de sînge ce aparține părții vătămate.

Astfel, afirmațiile recurentului, precum că instanțele de judecată incorect au apreciat probele cauzei punîndu-le la baza sentinței de condamnare, nu pot fi reținute ca temei de admitere a recursului, deoarece, ca probe, acestea sînt adunate cu respectarea procedurii penale, verificate şi apreciate de instanțe conform legislației în vigoare. Cu atît mai mult că, critica referitor la procedura de apreciere a probelor ține de stare de fapt a cauzei şi care deja a fost efectuată de două instanțe de judecată. Motivele invocate în recurs referitor la modul de apreciere a probelor, nu se încadrează în temeiurile prevăzute de alin.(1) art.427 Cod de procedură penală.

Concomitent, Colegiul constată că recurentul invocă în recurs aceleaşi argumente ca şi în apel, asupra cărora instanța de apel, examinîndu-le în ansamblu, conform art.414 alin.(3) Cod de procedură penală, s-a pronunțat detaliat şi motivat.

Astfel, Colegiul penal constată că toate probele administrate au primit o apreciere la justa lor valoare, iar concluziile privind vinovăția inculpatului I.Luca în comiterea infracțiunilor imputate rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză.

Prin urmare, motivele inculpatului ce țin de starea de fapt, de afirmațiile precum că incorect au fost apreciate declarațiile lui, a părților vătămate şi a martorilor, Colegiul penal le respinge ca fiind inadmisibile, iar nerecunoaşterea vinovăției de către acesta nu echivalează cu achitarea lui, de vreme ce în cursul judecării cauzei au fost administrate

suficiente probe, care confirmă cu certitudine vinovăția dînsului în comiterea infracțiunilor imputate.

Decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului şi temeiurile de fapt şi de drept care au dus la respingerea apelului, precum şi motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Pedeapsa este stabilită inculpatului cu respectarea prevederilor art.61, 75-76 Cod penal, în limita sancțiunii normelor penale în baza cărora a fost declarat vinovat, ținîndu-se seama de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gradul pericolului social al infracțiunilor comise, persoana acestuia, de toate circumstanțele cauzei, care agravează ori atenuează răspunderea.

Astfel, analizînd materialele cauzei şi hotărîrile judecătoreşti atacate, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept gravă ce ar afecta legalitatea acestora.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În acest context, Colegiul conchide că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de inculpat şi, potrivit legii, se impune respingerea lui ca inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Luca Ivan, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 21 ianuarie 2015 în propria lui cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 10 iulie 2015.

Preşedinte	Nicolae Gordilă
Judecători	Elena Covalenco
	Iurie Diaconu